

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: FRU ASTA GRUNDTVIG

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "FRU ASTA GRUNDTVIG", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 485. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig10val-shoot-workid128527/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

FRU ASTA GRUNDTVIG.

GRUNDTVIG blev den 18. April 1858 gift med Asta Tugendreich Adelheid, født Konfesse Krag Juel Vind Frijs, der var Enke efter Kammerherre Holger Reedtz til Palsgaard. Hun var født den 12. Marts 1826. Indtil sit andet Giftermaal blev hun kaldt Adelheid, men Grundtvig kaldte hende Asta og udlagde dette Navn som »Kærlighed«. — I Sommeren 1860 fodte hun Datteren Asta Marie Elisabeth, der siden blev gift med Læge, Dr. Kristian Poulsen. — Fru Grundtvig døde d. 5. Oktober 1890.

Det er Fru Asta Grundtvigs Fortjeneste, at Oldingen fik et hyggeligt Hjem paa sine sidste Dage, og at dette Hjem kom til at staa aabent for en stor Kreis af hans Venner. Det var vel ogsaa hende, der fik de store »Vennemøders« sat i Gang fra 1863 til Grundtvigs Død.

Som Preve paa, hvorledes Grundtvig priste hende i Sang, skal her meddeles tre Digte, der tidligere har været trykte i »Mindeblade om Fru Asta Grundtvig« (1891).

Til min Asta. (1858.)

Underligt er vort jævne Land,
Alfer omsvære dets Skove,
Og under Fuglesang ved Strand
Havfruer dansse paa Vove;
Særsynet kommer som en Tyv,
Skov! fra Dit Skjul og Havets Dyb!

Fru Asta Grundtvig

Kvindeligt er vort Modersmaa,,
Skjoldmø kun der under Vaaben,
Kraften er Kys og Dyden Taal,
Vid titter ud under Kaaben,
Som i et Moderskiød ogsaa
Myrre det tit af Skjæde smaa!

Lykkelig er den lille Skjald,
Graalig med Lærernes Tunge,
Thi for hans Vugge, Tre i Tal,
Alfernæs Norner, de sjunge:
Hvad dig end brister, op og ned,
Vis er Dig Kvindens Kiærlighed.

Søsterlig var min første Viv,
Duftende sødt som Violen,
Sjeldent et meer idyllisk Liv
Leves der nu under Solen,
End, under smaa, men smukke Kaar,
Vores fra Jul til Efteraar!

Moderlig var min anden Viv,
Funklende som Ædelstenen,
Det var et boldt romantisk Liv,
Artemis spandt paa Guldstenen,
I hendes Skiød et Barn paany
Sang jeg og græd i høien Sky!

Datterlig er min tredje Viv,
Svævende for mig som Feen,
Det er et æventyrligt Liv,
Roser udspringe paa Sneen,
Ungdom og Ælde lege Skjul,
Lege om Kys og Kage Jul!

Fra Asta Grundtvig

Til Asta-Moderen, Fru Asta.
(12. Marts 1865.)

Tallet »Syv« fra gamle Dage
Fra den første »Hviledag«
Helligholdtes uden Mage
Under Telt og under Tag:
Derfor og ved Bryllups-Gilde
Fordum Bryllups-Gleedens Kilde
Sprudled fast i Dage syv!

For et gammelt Ord dog gælder,
At i syv samfulde Aar
Ikke, som Forfaring melder,
Som i Dage syv det gaar,
Og, naar man skal skrifte Sanden,
Allermindst i Ægtestanden:
Kiærighedens Rosengaard,

Prise maa vi da vor Lykke,
Først og sidst dog prise Gud,
Som, til Trods for Verdens Tykke,
Hos en Brudgom med sin Brud
Det lod gaa paa Fødder svage
Som i glade Bryllups-Dage,
Saa i syv samfulde Aar!

Ja, de svunde, Aar som Dage,
Sorger som den lette Sky,
Og kun Glaeden blev tilbage,
Uforandret, altid ny,
Som, neddalet fra det Høie,
Den af lille Astas Øie
Straaler ud med yndig Glands!

Fra Asta Grundtvig

Gud ske Lov for Glæde-Speilet,
Dannet ved Hans Aandepust,
For det Haab, som ei har feilet,
Kiærigheden uden Rust,
For de mange glade Dage,
Som med Dig har lagt tilbage
Oldingen paa Gravens Bred!

Ja, kun i det fjerne Østen
Blev vor Lykke overbundt,
Da til Vaaren beilled Høsten,
Boas gifted sig med Rut,
Blev til Konger Arvelader,
Bley til David Oldefader,
Patriark til Davids Søn!

Ordet ligger mig paa Tunge,
Leber giennem Pennen let,
At dog kiønt Småfugle sjunge
Skal engang om Astas Åt
Rigest mellem Dannekvinder
Paa de elskeligste Minder,
Mødre til det bedste Haab!

Din gamle Skjald

N. F. S. Grundtvig.

Til min Fru Asta.

(Mens Pennen endnu skælvede).¹

Kun en Guds Engel
Med Kvinde-Blik
Finder i Ørken
En Lædske-Drik,
Kvinden med Kiærigheds Navn!

¹ Grundtvig var syg i Sommeren 1885.

Fra Asta Grundtvig

Som en Guds Engel,
Saa øm og blid,
Lædsked Du Gubben
I Trængsels-Tid;
Derfor velsigne Dig Gud!

Sommeren bragde
Mig Vinter-Luft,
Paa Dine Læber
Var Rosen-Duft!
Derfor velsigne Dig Gud!

Længe jeg sanded
Det Aar for Aar,
Da i min Vinter
Mig blev en Vaar!
Derfor velsigne Dig Gud!

Nylig, da strængest
Blev Vinterlag,
Du mig tilsmiled
En Sommerdag!
Derfor velsigne Dig Gud!

Godt kan den taale
At kvædes om,
Med ai sin Glæde,
Din Christendom;
Derfor velsigne Dig Gud!

Godt kan Du bære
Dit Asta-Navn,
Som lidet Asta
Du bær i Favn!
Derfor velsigne Dig Gud!

N. F. S. Grundtvig.